

gaaende Lovforslaget, dog for mit Vedkommende, synes det mig, ikke lade være at gjøre nogle Bemærkninger angaaende et Parti deri, med Hensyn til hvilket jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt det har truffet det Rette. Det er et Parti, som den ærede sidste Taler allerede, som det forekom mig, rørte noget ved, nemlig det Parti af Lovforslaget, som angaar Bestyrelsen af Fallitboer. I saa Henseende gaar jo Forslaget ud paa en radikal Forandring af de nugældende Bestemmelser, ifølge hvilke det er Skifteforvalteren, der har Bestyrelsen af Boet. Jeg erkjender nu, at der er en meget vægtig Grund til at gjøre Forandring i de nu derom gjældende Regler, og det er den, at det paa Grund af Skifteforvalterens mangfoldige andre Forretninger som oftest er umuligt for ham behørigt at varetage den hele Detail, som Bestyrelsen af et Fallitbo udkræver. Dette er jo ogsaa en Omstændighed, der har medført, at det er blevet til en Nødvendighed allerede under de nuværende Forhold i alle større eller mere betydelige Fallitboer at tage Bestyrelsen af Boet bort fra Skifteforvalteren og give den i Hænderne paa extraordinære Skiftekommissærer. Efter min Mening kan der nu imidlertid gjøres ikke saa Indvendinger mod det System, der saaledes er i Brug med extraordinære Skiftekommissærer, og navnlig tror jeg ikke, at man kan have den tilstrækkelige Garanti for, at der til deslige Kommissærer altid vælges saadanne Mænd, som man maatte ønske, idet det vistnok i mange Tilfælde er saa, at navnlig Fallenten erholder en altfor stor Indflydelse paa, hvem der vælges dertil. Jeg er derfor ogsaa enig i, at det er godt, at der sker en Forandring i de i saa Henseende bestaaende Regler, og jeg erkjender ogsaa, at der indeholdes fortrinlige Momenter i de forandrede Bestemmelser, hvorpaa Lovforslaget i den Retning gaar ud. De ere jo allerede fremskillede af min ærede Sidemand (Mellemann) og bestaa væsentlig deri, at for Fremtiden skal Fallitboernes Bestyrelse, det vil sige den Virksomhed, som gaar ud paa at samle Boets Masse og at bevare den, indtil den kan blive delt, overgives til Kreditorerne, der skulle have den afgjørende Myndighed i saa Henseende, idet den øverste Autoritet navn-

lig skal være en Skiftesamling, hvor Kreditorerne kunne give Møde, og hvor da Flertallet af dem træffer de fornødne Bestemmelser. Det er imidlertid tillige, forat man kan undgaa altfor hyppige Skiftesamlinger, bestemt i Lovforslaget, at i Almindelighed skal Bestyrelsen udføres af en af Kreditorerne delegeret Kurator, ved Siden af hvem der igjen skal staa et Kreditorudvalg, der ligeledes er delegeret af Kreditorerne, saaledes at, naar disse to Parter ere enige, skal det i de allerfleste Tilfælde have sit Forblivende ved deres Afgjørelse. Skifteforvalteren skal Intet have med Bestyrelsen at gjøre undtagen, forsaavidt de ere uenige; da skal Afgjørelsen vel henstilles til ham, men fuldstændig afgjørende Stemme skal han dog selv ikke da have, idet der skal kunne appelleres fra ham til Skiftesamlingen. Hvad der nu forekommer mig at være en Mangel ved denne Ordning, skjøndt jeg, som sagt, iøvrigt mener, at den indeholder særdeles gode Momenter, det er, at Skifteforvalterens Myndighed derved bliver altfor meget tilbagekrængt. For det Første finder jeg nu ikke dette ganske principmæssigt. Hvorvel det nemlig ved Bestyrelsen af Boet væsentlig kommer an paa at varetage Kreditorernes Interesse, saa er dette jo dog ikke det Æmne, som der er at tage Hensyn til. Der er dog ogsaa en anden Person, hvem det ikke er ganske ligegyldigt, hvorledes der skaltes og valtes med Boet, og dette er Fallenten, som bliver pligtig til, efterat Falliten er endt, at tilsvare Kreditorerne, hvad der ved Dpgjørelsen kommer til at mangle i deres Dækning. Denne hans Interesse i Boet er nu ganske vist ikke af den Betskaffenhed, at der bør indrømmes ham en egentlig Stemme med Hensyn til Bestyrelsen af det Bo, som han har været nødsaget til at opgive. Men det forekommer mig dog, at man maa sige, at den har saamegen Betydning, at det er i sin Orden, at han maa kunne henvende sig til en offentlig Autoritet, som kan tage Vare paa hans Interesse ligeoverfor Kreditorerne, saalænge Boet ikke er endeligt uddelt til disse, altsaa saalænge den offentlige Autoritet endnu har det Hverv at skulle dele Boet. Dernæst er der ogsaa en anden Betragtning, som vækker Tvivl med Hen-